

a proto napadá vklad pro neplatnost sporem. Stěžovatelé napadají žalobou vklad vlastnického práva na nemovitosti zapsané ve vložkách č. 1644 a 1645, pro společnost Vil. H. akc. společnost, jednak jako pozůstalost po Arturu H-ovi, jednak jako jeho dědicové. Leč ani pro Artura H-a, ani pro jeho pozůstalost neb dědice po něm není vloženo v uvedených vložkách knihovní právo, ve kterém by sporným vkladem mohli býti zkráceni. Není jím zejména vklad práva vlastnického pro firmu Wilh. H., veřejnou společnost, jejímž společníkem byl zesnulý Artur H. I když veřejná společnost není právnickou osobou, přece jen může samostatně pod svou firmou nabýti práv, zvláště práva vlastnického a jiných věcných práv na nemovitostech (čl. 111 obch. zák.). Jest proto rozeznávati mezi jměním věnovaným účelům společenským, které je odňato soukromé dispozici společníků, a je vyhrazeno společenským věřitelům (čl. 119 až 122 obch. zák.), a mezi soukromým jměním jednotlivých společníků. Bylo-li tedy v pozemkové knize vloženo právo vlastnické pro veřejnou společnost Wilh. H., nikoli pro jednotlivé společníky, zejména pro Artura H. osobně, nelze tvrditi, že pozůstalost po Arturu H-ovi neb jeho dědicové byli sporným vkladem pro akciovou společnost zkráceni ve svém právu knihovním.

Čís. 11840.

Kratší lhůta § 575, první odstavec, c. ř. s. platí pro žalobu nájemce domáhajícího se na pronajímateli z důvodu porušení nájemního práva vydání do užívání strojů, příslušejících do nájemního předmětu, jakož i vydání pozemků, tvořících součást předmětu nájmu.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1932, R I 684/32.)

Žalobce najal od žalovaného mlýn s příslušným mlýnským zařízením, budovami a parcelami č. kat. 113/1 a 118. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným vydati žalobci do užívání mlýnské stroje do nájemního objektu (mlýna) příslušející jakož i pozemky č. kat. 113/1 a 118, které jsou součástí nájemního předmětu, tvrdě, že žalovaný odebral ze žalobcova užívání protismluvně stroje a pozemky tvořící součást předmětu nájmu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání, ježto bylo podáno po osmidenní lhůtě podle § 575, první odstavec, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rozhodnutí je závislé na otázce, zda lhůta k odvolání v souzeném sporu jest čtrnáctidenní podle ustanovení § 464 c. ř. s., či osmidenní podle ustanovení § 575 první odstavec c. ř. s. Pro posouzení této otázky rozhodným jest obsah žaloby a žalobní prosba (sb. n. s. 4890). Rekurant jako žalobce přednesl, že v roce 1926 najal, správně spachtoval,

od žalované strany mlýn s příslušným zařízením a s pozemky č. kat. 113/1 a 118, že však žalovaná strana na jaře 1930 odebrala z rekurentova užívání protismělně mlýnské stroje a odňala mu v době podání žaloby i pachtované pozemky a, uváděje výslovně, že žalovaná strana porušuje nájemní smlouvu a že mu vzniká veliká hmotná škoda, navrhl, by žalovaná strana byla uznána povinnou předati mu do užívání mlýnské stroje do nájemního objektu mlýna příslušející jakož i pozemky č. kat. 113/1 a 118, které jsou součástí nájemního předmětu. Domáhá se tudíž rekurent plnění pachtovní smlouvy, odevzdání předmětů do pachtovného užívání na základě pachtovní smlouvy, a to, pokud jde o stroje, jako příslušenství najatého mlýna, nikoli jako samostatných věcí movitých, tedy o žalobu podle ustanovení § 1096 obč. zák. Tím, že žalobci již jednou pachtovaný předmět byl do užívání odevzdán, nepřestává žaloba býti žalobou podle § 1096 obč. zák. a nestala se žalobou o náhradu škody poukazem k tomu, že žalobci odnětím části pachtovaného předmětu vzniká škoda, an nic jiného nežádá, než splnění závazku strany žalované ze smlouvy pachtovní. V řízení o nárocích podle § 1096 obč. zák. však platí ustanovení § 575 prvý odstavec c. ř. s., jak rozhodl a obšírně odůvodnil již nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí ze dne 9. ledna 1907 čís. 20191 (repertoř nálezů čís. 196), na něž se odkazuje, a jak jest to i ustálenou judikaturou tohoto nejvyššího soudu (čí. 835, 2730, 4890, 5320, 8501 sb. n. s.). Soud odvolací tedy neposoudil věc právně mylně, odmítnuv odvolání podané teprve čtrnáctý den, podle § 474 c. ř. s. jako opožděné. Rekurent neprávem se dovolává rozhodnutí čís. 21 a 6462 sb. n. s.; při onom rozhodnutí žalobní nárok nesměřoval k odevzdání nájemního předmětu, v rozhodnutí druhém pak nejvyšší soud výslovně uvedl, že by co do části nároku na odevzdání pozemku do pachtu platily kratší lhůty odvolací podle § 575 c. ř. s., avšak jen se zřetelem na právní souvislost s nárokem na náhradu škody zároveň uplatňovaným platí delší lhůta odvolací podle § 464 c. ř. s.

Čís. 11841.

Tím, že byla obci zemským úřadem (zemskou politickou správou) udělena licence podle nařízení ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák., stala se obec podnikatelkou kinematografu a zůstala jí, i když uzavřela s třetí osobou smlouvu o provozování kinematografu a povolila jí na provozování takový vliv, že pak měla snad jen účast na zisku. Vzal-li zemský úřad smlouvu na vědomí, souhlasil s tím, by třetí osoba byla obchodvedoucím a zástupcem obce při provozování kinematografické licence. V takovém případě ručí obec za úraz zaměstnance v podniku podle § 46 a ona třetí osoba podle § 47 zák. o úraz. poj. děln.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1932, R II 88/32, Rv II 177/32.)

Manžel žalobkyně byl kinooperátérem v kinematografu, náležejícím žalované obci a provozovaném Rudolfem G-em a jeho manželkou. Při vzněti se filmu manžel žalobkyně zahynul. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované obci a na Rudolfa G-ovi náhrady škody. Procesní soud první stolice žalobu zamítl v podstatě proto,